

9 e trefaldighet Luk 12:42-48

20160724 Västerslättskyrkan

Dagens text tillhör en av de texter som de flesta predikanter har lite svårt med. Förra gången jag skulle predika på den nionde söndagen efter trefaldighet så väjde jag för texten och valde att i stället predika över episteltexten. På trädgårdscafeet i onsdags berättade jag om detta och uppmanade de som var där att be till Gud för mig och alla andra som i dag skulle predika över texten.

Texten ingår i i ett sammanhang där Jesus talar om sin återkomst på den yttersta dagen. En dag som Jesus uppmanar de sina att vara beredd på. Den dagen liknar Jesus vid ett bröllop, alltså en glädjedag. Lite överraskande så beskriver Jesus vad som då kommer att hända. Han säger ”*Saliga de tjänarna, eftersom deras herre finner dem vakna när han kommer. Sannerligen, han skall fästa upp sina kläder och låta dem lägga sig till bords och själv gå och passa upp dem.*” Det är Herren Jesus själv som kommer att betjäna de sina. Det visar på den stora kärlek och omsorg som Jesus kommer att visa när han kommer på den sista dagen.

Efter denna liknelse så ställer Petrus en fråga: ”Herre, gäller din liknelse oss eller alla?”

Det är nu vårt textavsnitt kommer in.

Bibeln lär oss att ingen människa har tillkommit av en slump. När Gud skapade oss människor så skapades vi till Guds avbild, mänskligheten fick då ett förvaltaransvar, att förvalta denna vår jord. Samtidigt är ingen människa en kopia av någon annan, vi är alla unika. Var och en av oss bär på unika egenskaper. Det är som vi sjunger i sången. *Jag kan inte vad du kan, du kan inte vad jag kan, men Gud har en uppgift som passar för mig och en annan som passar för dig.* Att vara människa skulle vi kunna likna vid ett pussel. Där vi var och en utgör en pusselbit i helheten. Varje pusselbit är viktig. Vi är alla behövda på olika sätt. Därför är det viktigt att vi låter våra egenskaper få blomma ut. Under ett människoliv så går vi igenom olika skeden. Vi är barn, ungdomar, vuxna med arbetsliv och kanske föräldraskap, pensionärlivet. Under livet är vi ständigt i relation med andra. Under vårt liv så har vi att förvalta de tillgångar som vi kommer att ha på det bästa sättet. Paulus beskriver livet som att **tomhänta kom vi till världen och tomhänta skall vi gå ur den.** Det kommer en dag när vårt förvaltarskap är slut och vi får lämna allt.

Dagens textavsnitt beskriver den verklighet som var känd i mellanöstern på Jesu tid, att en slav eller tjänare som inte gjort sina förpliktelser kunde avrättas på ett grymt sätt eller piskas blodig.

Det är en beskrivning som känns främmande för oss och rent av avskyvärd. Men där IS drar fram i Syrien och Irak är det en verklighet idag.

Men jag skulle vilja lyfta in den här texten i ett större sammanhang.

I Lukasevangeliet finns ett textavsnitt som börjar i Luk 9:51 och som beskriver Jesu sista vandring upp emot Jerusalem. Där Jesus fick lida och dö för alla människors fel och brister.

När jag ser tillbaka på mitt liv så har jag inte varit Guds bästa barn under min uppväxttid, inte har jag varit den bästa make till min hustru, inte har jag varit den bästa förälder till mina barn, inte har jag i mitt arbetsliv skött mitt arbete på det bästa sättet, inte har jag alltid varit den medmänniska som jag borde ha varit, ja listan över mina fel och brister skulle kunna göras oändligt lång.

Av Bibelns ord vet jag att Jesus blev slagen för mina missgärningars skull. Denne Jesus som själv inte hade gjort något som var fel, han tog på sig alla mina fel och brister när han vandrade upp emot Jerusalem. Han tog även på sig alla andra människors fel och brister, alla de som någonsin har vandrat på denna jord och som kommer att leva här.

Han var den som piskades blodig med gisselslagen.

Han avrättades på ett ställföreträdande sätt på korset för en hel mänsklighet.

Berättelsen om förbrytaren Barabbas som blev fri, medan Jesus korsfästes i hans ställe är en talande illustration på vad frälsning innebär. Jesus får gå i döden på ett ställföreträdande sätt för oss alla.

Vi inledde gudstjänsten med att sjunga psalmen 183.

Jag vill avsluta min predikan i dag med att be i den sista versen av den psalmen

O, led mig med enkla och trygga ord
var dag i ditt rike in,
och lär mig att minnas att denna jord,
och inte blott himlen, är din,
att här skall det prövas, som värde fått,
allt efter din stränghets lag;
men mät mig, Gud, med din mildhets mått
en gång på uppståndelsens dag.

Men mät mig, Gud, med din mildhets mått
en gång på uppståndelsens dag.